

Arrest

nr. 149 537 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2015 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. MAKILA MOUKANDA, die *loco* advocaat M. SANGWA POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De verzoekende partij was in het bezit van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2014, in het kader van hogere studies. Op 16 december 2014 wordt zij ambtshalve geschrapt.

1.2 Op 18 februari 2015 vraagt de verzoekende partij om terug in het bezit gesteld te worden van een A-kaart. Deze aanvraag wordt op 27 maart 2015 geweigerd, waarbij aangegeven wordt dat de verzoekende partij een "aanvraag 9 bis" dient in te dienen om opnieuw gemachtigd te kunnen worden, gezien zij studies wenst aan te vatten in privéonderwijs.

1.3 Op 4 juni 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4 Op 15 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Dit is de bestreden beslissing, die op 29 juni 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996; (...)

Overwegende dat de genaamde K(...), F(...)

geboren te (...), op (in) (...),

van Congo (Dem. Rep.) nationaliteit,

verblijvende te (...)

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, §2 1°(2): 1° wanneer zij na afloop van haar studies haar verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;

Overwegende dat betrokkene sedert het academiejaar 2011-2012 gemachtigd werd voor de aanvang van masterstudies in de "science de la santé publique finalité gestion des établissements et services de soins" aan de ULB;

Overwegende dat betrokkene na 3 academiejaren haar master studies zonder resultaat heeft stopgezet en zich voor het academiejaar 2014-2015 heeft inschreven aan de IFCAD (Institut de formation de cadres pour le développement);

Overwegende dat het inschrijvingsattest aan IFCAD niet beantwoordt aan artikel 58, daar het geen erkend onderwijs betreft, diende betrokkene een aanvraag 9bis in te dienen om een nieuwe machtiging te bekomen;

Overwegende dat haar dit werd meegedeeld via een schrijven van de DVZ op 27/03/2015 aan de gemeente en haar betekend op 09/04/2015 en betrokkene heeft nagelaten een aanvraag 9 bis in te dienen;

Overwegende dat de verblijfskaart van betrokkene is verstreken sedert 31/10/2014.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zoals door de verwerende partij ook niet betwist wordt, werd de vordering tijdig ingediend en is deze derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

3.2.2 De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de

Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2.3 De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Uit artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggestuingsmaatregel wenst te verkrijgen hij steeds de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of teruggestuingsmaatregel "*waarvan de tenuitvoerlegging imminent is*".

Hoewel niet kan betwist worden dat de thans bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel uitmaakt, met name een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, dient samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is, zoals wordt vereist door artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er is immers geen dwangmaatregel voorzien – de bestreden beslissing biedt de verzoekende partij een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten – en nog minder is er een repatriëringsdatum vastgesteld. *In casu* blijkt verder niet dat de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 74/8 en 74/9 van diezelfde wet.

In haar verzoekschrift meent de verzoekende partij dat de gewone schorsing niet zal toelaten te verhinderen dat het moeilijk te herstellen nadeel zich zal voltrekken, daar de bestreden beslissing kan worden uitgevoerd binnen de maand, waardoor zij haar academiejaar niet kan afmaken en haar academische cursus volgen. Bovendien meent zij haar belang te kunnen verliezen bij een beroep, beroep dat het academiejaar 2014-2015 betreft, in het kader van een procedure die meer tijd in beslag neemt. Ten slotte verwijst zij naar constante rechtspraak van het EHRM waarin gesteld wordt dat over een gebrek aan uiteenzetting aangaande de hoogdringendheid kan heengestapt worden, wanneer deze eis een obstakel vormt dat de toegang tot de rechter derwijze beperkt wordt dat het recht op toegang tot een rechter in zijn wezen wordt aangetast. Ter terechtzitting wijst de advocaat van de verzoekende partij nog op het feit dat de verzoekende partij haar tweede examensessie moet kunnen meedoen, dat zij een goed resultaat behaalde tijdens de eerste sessie – hetgeen zij ook reeds in haar verzoekschrift met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangevoerd –, dat de motivering van de bestreden beslissing niet meer correct is, daar gesteld wordt dat geen aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend, terwijl dit wel het geval blijkt te zijn, en dat eens zulke aanvraag werd ingediend, geen bevel meer mag gegeven worden.

Met betrekking tot de verwijzing naar het feit dat de motivering van de bestreden beslissing niet meer correct is en de gevolgen van het indienen van een aanvraag op grond van voormeld artikel 9bis, hetgeen een verwijzing uitmaakt naar het door de verzoekende partij opgeworpen middel, herhaalt de Raad dat de hoogdringendheid niet uit de ernst van de aangevoerde middelen kan afgeleid worden. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat de verwerende partij ter terechtzitting uitdrukkelijk bevestigt dat de op 4 juni 2015 ingediende en intussen aan de gemachtigde overgemaakte aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zal behandeld worden.

Met betrekking tot de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij zich *in casu* niet beroept op een schending van een recht vervat in het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, zodat de Raad niet inziet op welke manier de betrokken rechtspraak ter zake dienend zou zijn.

De Raad benadrukt vervolgens nogmaals dat er op heden geen sprake is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verzoekende partij verliest uit het oog dat de bestreden beslissing een termijn van vrijwillig vertrek van 30 dagen bevat, zodat er geen sprake kan zijn van een gedwongen uitvoering binnen de maand. De afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling, die voor het overige niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, maakt als dusdanig geen imminent gevaar uit dat een beroep op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt. De enkele vrees dat de uitvoering van de bestreden handeling op elk moment kan plaatsvinden, eens de verleende termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten verstreken is, rechtvaardigt niet dat men voor vaststaand aanvaardt dat een gedwongen verwijdering effectief zal plaatsvinden vanaf het verstrijken van deze termijn. De Raad verwijst in dit verband bijkomend naar de mogelijkheden die artikel 74/14, § 1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet voorziet om desgevallend om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te verzoeken.

Voorts wijst de Raad op de wettelijke mogelijkheid voorzien in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, die de verzoekende partij in staat stelt een hangende gewone schorsing te activeren eens de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent wordt. Als antwoord op de vraag van de voorzitter ter terechtzitting waarom de verzoekende partij niet voor deze mogelijkheid opteert, waarbij de voorzitter nogmaals benadrukt dat de verzoekende partij op dit moment nog een termijn van vrijwillig vertrek geniet, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat dit niet op tijd zou komen, dat de stress van het hebben ontvangen van een bevel om het grondgebied te verlaten niet goed is voor de “*blokperiode*” van de verzoekende partij en dat de bestreden beslissing een impact heeft op de rechtszekerheid van de verzoekende partij. Ook stelt de advocaat van de verzoekende partij zich opnieuw de vraag waarom de bestreden beslissing aangehouden blijft. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt waarom het gebruik maken van de voormelde mogelijkheid die de vreemdelingenwet biedt, niet op tijd zou komen. Hetzelfde geldt daar waar de verzoekende partij vreest voor een mogelijk verlies van haar belang in de gewone procedure (en het mogelijk verlies van haar tweede examenperiode en haar academische cursus). Daarnaast dient te worden vastgesteld dat het feit dat het hebben ontvangen van een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk niet bevorderlijk is tijdens de “*blokperiode*” en een impact heeft op de rechtszekerheid van de verzoekende partij, niet volstaat om te besluiten dat de vordering *in casu* een hoogdringend karakter heeft. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Daar waar de verzoekende partij ten slotte opnieuw verwijst naar de inhoud van de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband hoger heeft gesteld.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en dat *in casu* sprake is van hoogdringendheid.

De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. VAN DEN BOSSCHE